

[Wilhelm.]

mulighederne for en fuldstændig oplysningsoversigt over hver af os, muligheden for sammenkobling af oplysninger osv., eksisterer, hvis man tillader nøglen, det afgørende værktøj, til dette system, nemlig CPR-numrenes anvendelse på alle disse registre.

Regeringens besvarelse af dette vigtige problem mener jeg må bedømmes sådan i en meget kort form, at denne besvarelse overvejende tager myndighedernes, bureaukatiets, teknikens og effektivitetens parti over for den enkeltes interesser i henseende til tryghed og integritet. VS mener, at dette er en enormt vigtig problemstilling, og det er en af dem, vi vil arbejde meget alvorligt med i den kommende tid og forsøge at få indkredset gennem udvalgsarbejdet i retsudvalget. Jeg har hermed sådan set sagt, at vi på forhånd er meget kritiske og meget skeptiske over for regeringens forslag.

Hvis vi først tager forslaget om de private registre: alt i alt må man vel sige, at det er en meget lille forbedring, om nogen, af retsstillingen i forhold til gældende bestemmelser i straffeloven. Der er bestemmelserne mere generelle, men de har samme sigte, jeg tænker her på straffelovens § 264 d, hvorefter uberettiget videregivelse af meddelelser vedrørende en andens private forhold er forbudt.

Den bestemmelse burde være sikker nok, hvis den ellers blev fortolket rigtigt. Nu gør man det mere konkret, men i virkeligheden ikke altid mere betryggende. Må jeg give et eksempel fra forslag nr. L 96. Når man skriver i § 3, stk. 2, at oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende ikke må registreres, medmindre det følger af anden lovgivning, så turde det være på det nærmeste en undergravelse af straffelovens § 264. Hvis ikke det er videregivelse af meddelelser vedrørende en andens private forhold, så ved jeg ikke, hvad det er.

Det er faktisk også en undergravelse af den bestemmelse, nemlig stk. 1, der står lige ovenover, om at man kun må foretage registrering, i det omfang registrering er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m. v. af den pågældende art. Hvornår er registrering af hudfarve, af race, af religion, af seksuelle forhold osv. et naturligt led i virksomhedens normale drift?

Det dukker op igen i § 4, og man kan

spørge sig, hvordan det overhovedet kan forekomme i § 4, at man må lave disse registreringer. Det er vel at mærke under erhvervsvirksomhedsafsnittet, man taler om disse ting. Hvordan kan det overhovedet forekomme, at man laver registrering efter disse kriterier, når der står i § 3, at man kun må registrere ting, som er et naturligt led i virksomhedens normale drift?

Hvis vi ser på kapitlet om kreditoplysninger, så indeholder det pligten til at meddele optagelse af oplysninger om en enkelt person til den pågældende, og den pågældende har så krav på at få en udskrift mod betaling. Lad os se lidt på det, for der er også nogle men'er ved det.

For det første: hvilke muligheder er der egentlig for kontrol med, at det pågældende oplysningsbureau faktisk sender disse oplysninger? Det er meget svagt efter dette lovforslag. Så er der det punkt, at man, selv i tilfælde af, at oplysningerne er bevisligt ukorrekte, kun 6 måneder tilbage kan få besked om, hvem de er sendt til. Det er klart helt urimeligt. Det må da i hvert fald være sådan, at hvis man kan påvise, at de ligger og sender forkerte oplysninger ud om folk, så må man have at vide alle de oplysninger, der er sendt ud forkert i al den tid, de har været registreret i det pågældende kartotek.

Så er der endelig det, at man selv i de tilfælde, hvor oplysningerne er bevisligt forkerte, ikke kan få kilden at vide. Der kan være andre tilfælde, hvor det kan være rimeligt, at man ikke får kilden at vide; men at man, når oplysningerne er bevisligt forkerte, så heller ikke har krav på at få kilden at vide, kan jeg ikke se nogen som helst grund til, men sådan er altså reglerne her.

En anden ting: jeg kan dårligt forestille mig andet, end at kombinationen af §§ 8, 9 og 10 vil åbne for en helt bevidst spekulation i at lave en fin forretning med oplysningsbureauer, som alene lever af, at kunderne udelukkende er de registrerede selv, og at de udelukkende bestiller oplysninger om sig selv, for dem skal de betale for. Der er overhovedet ingen grund til at lave udadvendt forretning på det dér. Enhver kan slå sig ned med en hel masse oplysninger og sende den dér 4 ugers besked ud til en hel masse mennesker og sige: vi har noget på dig; er du interesseret, så koster det nogle penge; og så rekvirerer man det. Det behøver ikke være spor kriminelt, det, der står der, og det kan man i og for sig drive den forretning